

[Lis Starcke.]

fungerer, og det har ikke fungeret godt på RUC. Derfor var det jo, man dannede det eks-terne rektorat. Der har været mange kriser, der har været mange forhandlinger, der har været mange brud på forhandlinger, men det er alligevel, ligesom om det er ved at lysne nu, sådan at der er håb om, at der snart vil kunne blive ro igen.

Jeg synes, det er beroligende, at det kun er et meget ringe antal af studenterne, der forsøger at skabe uro, mens de øvrige studenter bliver mere og mere ophidsede over, at man skal have den uro. På den baggrund vil situationen sikkert kunne rettes inden for kort tid.

Når jeg har sagt det, så vil jeg tilføje, at retsforbundet vender sig imod, hvis der bliver tale om fysisk blokade, hvis der er nogen, der forhindrer i at gennemføre deres eksaminer; det mener vi at der må gribes ind over for. Men vi synes, der er håb om, at problemerne vil kunne løses inden for en rimelig tid.

Steen Folke (VS):

Fra tid til anden fremkommer der forslag om rationalisering af folketingets arbejdsgang. Som et konstruktivt bidrag hertil vil jeg foreslå, at vi vedtager at sætte RUC på dagsordenen 2 gange årligt, f. eks. hvert år den 4. maj, som det har været 2 år i træk, og den 4. november. Så kunne de borgerlige partier slippe for at løbe om kap med forslag om at nedlægge, beskære eller på anden måde genere RUC.

De besættelser ved landets øvrige universiteter, som situationen på RUC har udløst, har ligeledes givet anledning til en borgerlig kappestrid om, hvem der kunne komme med de mest krigeriske forslag til forkludring af situationen. Man kan undre sig over, at de borgerlige partier ikke i højere grad har henvist til denne historiske dato, denne historiske aften, som den aften, hvor landet blev befriet for besættelsesmagten. Det er jo i hvert fald hverken sans for proportioner eller den allerstørste kløgt, som har præget de borgerlige udspil.

Det er selvfølgelig et problem for centrumdemokrater, konservative og fremskridtspartiet, at hr. Bertel Haarder kom først med at ventilere forslaget om at sætte politi ind mod de studerende; så hjælper det ikke meget, at de konservative har sat både hr. Poul Schlüter, hr. Palle Simonsen og fru Gerda Møller ind i

et spørgetidsfelttog mod diverse ministre. Men der må endnu være mulighed for lidt medietale i forbindelse med et forslag om at gribe om nældens rod og sætte militæret ind mod de aktionerende studerende – til forsvar for den personlige frihed, forstås!

Sandt at sige må denne stiltfærdige debat være lidt af en antiklimaks for de blodtørstige borgerlige partier, men selvfølgelig er der en vis dramatik i den aktionsform, som de studerende ved landets universiteter har følt sig tvunget til at anvende. Det medfører naturligvis en række praktiske problemer for både ansatte og studerende. Jeg er selv ansat ved et institut ved Københavns universitet, som er besat, og hvortil jeg er forment adgang, men det må understreges, at den skade, der er sket til dato, trods alt er til at overse. I et samråd i morges oplyste undervisningsministeren, at en enkelt eksamen har måttet udsættes, men at man regnede med at afholde den om 1–2 uger.

I øvrigt skal det siges, at det i høj grad er op til universitetsmyndighederne at afgøre, hvilke konsekvenser besættelserne skal have. F. eks. på Panuminstituttet har de studerende udtrykkelig ikke ønsket at lægge hindringer i vejen for undervisning og forskning, men rektor Morten Lange har givet de ansatte forbud mod at komme på instituttet, så længe besættelserne varer. De studerende har generelt ikke ønsket at lægge hindringer i vejen for eksamensforberedelse, men rektor har valgt at dekretere, at eksamensforberedelser skal sættes i stå. Det er således klart, at bl. a. rektor Morten Lange bidrager til en optrapning af konflikten.

De borgerlige partier hyler op, og dagbladene med, om vold og mindretalstyranni. Så vidt jeg ved, er ingen blevet voldeligt forulempet, og så vidt jeg ved, er det normalt demokratisk indkaldte studentermøder, som ved flertalsafgørelser har truffet beslutning om besættelserne, og som dag for dag afgør spørgsmålet om en fortsættelse ved afstemning.

Nu vel, lærere og TAPer er ikke blevet spurgt om deres mening, men de moderate studenter, som farer rundt og fremstiller sig for fotografer og radio og tv som repræsentanter for det store, tavse flertal, repræsenterer i hvert fald ikke andre end sig selv – og så deres gode venner herinde i de borgerlige partier.

I al mediehurlumhejen drukner det let, hvad sagen i virkeligheden drejer sig om. Den drejer sig især om to ting, nemlig for det første